

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XXI. Quis situs, habitúsve corporis sit in aspirationibus ad Deum
seruandus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

CAPVT XXI.

Quis situs, habitusue corporis sit in aspirationibus ad Deum seruandus.

DIVVS Chrysoſtomus nullum omnino Homil. 79. ad popul. statum, aut certum corporis ſitum breuioribus hiſce orationibus præfigit. Non tam, inquit, voce opus eſt quàm cogitatione, neque tam manuum extensione, quàm animi intentione, neq; figura, ſed intellectu, licet genua non flectas neque percutias pectus, nec in cælum manus extendas, ſi mentem tantùm feruentem exhibeas, orationis perfectionem conſummaueris. Licet enim & forum petentem & ambulantiem, per ſe prolixas tenere orationes. Licet & in officina ſedentem & ſuentem pelles, animam Domino dedicare: licet & ſeruo & ementi, & aſcendenti & descendenti, & aſtanti quoque orationem facere prolixam & ſolerem. Nam & Paulus in carcere iacens ſupinus, neque ſtans erectus neque flectens genua, non enim ſinebat lignum quo pedibus vincus tenebatur: quoniam cum ſtudio iacens orauit, carcerem concuſſit & labefactauit fundamenta, carceriſque cuſtodem ligauit, & poſt hæc ad ſacram initiationem deduxit. Et Ezechias haud ſtans re-
ctus

ctus neque genua flectens, sed supinus, propter ægritudinem lectulo recubans, cum ad parietem seipsum cōuertisset, quoniã Deum feruenter inuocauit, & anima continente prolatam reuocauit sententiam, & multam adeptus est beneuolentiam, & ad pristinã rediit valetudinem. Et latro in cruce distentus, paucis verbis cœleste regnum affecutus est. Et Hieremias in cœno & in lacu, & in lacu ferisq̃ Daniel, & Ionas in ipso cœti ventre Deum deprecati, circumstantia queque mala dissoluerunt, & gratiam inuenere diuinam. Hæc Chrysostomus.

Quæ quidem non ita accipienda sunt, quasi non admodum consulendum sit orantibus, vt eo sint inter orandum corporis habitu, gestuq̃, qui tum reuerentiam, tum animi demissionem testari solent: sed quod ij nõ sint planè necessarij, neque ab illis omnino pendeat oratio: Etenim & Christus ipse flexis orauit genibus, imò prostratus humi. Et protomartyr Stephanus oraturus pro sese lapidantibus accidit in genua. Quod idem præstitum à D. Petro Tabitham vitæ reddituro apostolica tradit historia. Atque item à Paulo dum Ephesios suos valere iuberet. Hunc autem vsum tum Christum tum Apostolos antecessisse liquet ex Daniele & ex sacra Regum historia: atque perpetua multorum seculorum traditione in Ecclesia retentum

Luc. 22.

Matth.

26.

Mar. 14.

Actor. 7.

Astor. 9.

Astor.

20.

2.6.

3. Reg. 8.

tum constat ex variis, quæ ab huius memoriarum scriptoribus sunt annotata, quibus ne sim longior, supersedeo.

Quod autem de genuflexione est traditum, hoc idem de ceteris vel signis vel gestibus corporis, animi demissionem Dei; venerationem testatam facientibus omnino videtur accipiendum. Huiusmodi sunt manuum elevatio, aut extensio, capitis apertio, atque alia huius generis, de quibus gravissimus auctor Tertullianus ita scribit. Illuc suspicientes Christiani manibus expansis quia innocuis, capite nudo quia non erubescimus, denique sine monitore quia de pectore oramus, &c. Et Hieronymus corpus pariter & animus tendatur ad Dominum.

Et sane diffiteri nemo potest, quin animo commouendo, afficiendoque multum valeant exteriora hæc signa, mentemque Deo subiici magis, maiori que eum cultu prosequi corpore pariter demisso, & exteriùs ad venerationem diuinumque cultum composito. Verè enim Augustinus: Orantes (inquit) de membris sui corporis faciunt quod supplicantibus congruit, cum genua figunt, cum extendunt manus, vel etiam prosternuntur solo, & si quid aliud visibilibus faciunt, quamvis eorum invisibilis voluntas & cordis intentio Deo nota sit, nec ille indigeat his indiciis,

Cani-
sius in
Cate-
chismo

In Apo-
log. c. 30

Epist. 4.

Lib. de
cura pro
mortuis
c. 5.

vt humanus ei pandatur animus, sed his magis seipsum excitat homo, ad orandum commendumque humilius atque feruentius. Etnescio quomodo cum hi motus corporis fieri nisi motu animi præcedente non possint, eisdem rursus exterius visibiliter factis, illi interior inuisibilis, qui eos fecit, augetur, et per hoc cordis affectus, qui vt fierent in præcessit, quia facta sunt crescit. Hæc Augustinus.

Iam verò cum sint multiplices corporis membrorum eaq; aptæ omnes orationi compositiones, vt statio, genuflexio, prostratio & huiusmodi, operosum foret statuere quæ de illis præferenda videatur omnibus. Et quia potissimum breuiiores preces spectamus, existimo quemlibet corporis habitum, situmue ijs aptari posse, vt superius dictum ex Chrysostomo: quamquam negari non potest eum ceteris vtilitate præstare, qui vel est maioris demissionis argumentum, vel corpori laboriosior existit, modò ne luce pâllam fiat, ne sit cuiquam offensionis. Atque hæc de tempore, frequentia, loco, situ harum orationum dicta sint: sequitur vt de alia quapiam earundem conditione paucis disseramus.